

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 42. Utkommer hvarje Söndag. Göteborg den 19 October 1856. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. X årgången

Rotknölar i en tredjedel af naturliga storleken.

Chinesisk Yams.

Denna vext har blifvit införd i Frankrike genom Montigny, fransk consul i Changhai. Dess botaniska namn är *Dioscorea batatas*. Professor Decaisne har låtit odla den i Jardin des plantes. I revue horticole har han sedan 1854 infört flera uppsatser och inlemnad intressanta uppgifter om densamma till vetenskapsakademien.

Ettårig till sin stielk fortlever växten genom sina rotknölar, som innehålla mycket stärkelse och mjölksaft. I bladvecken framkomma små runda knölar, som kunna tjena till vextens fortplantning. Handelsträdgårdsmästare sälja dessa småknölar, under namn af frön; de äro af en ärts storlek. Dessa s. k. frön anförtras åt jorden i April månad och fram i October börja rotknölarne att bildas, men äro ännu icke så utvecklade att de kunna användas till förbrukning. Man måste nedlägga och förvara dem i en källare, för att utplanteras följande vår, och först hösten derpå kan man påräkna någon skörd. Bättre är att genast skaffa sig rotknölar, sönderdela dem och plantera bitar deraf, som man gör med potatis, ehuru man ej på yamsrotknölarne kan upptäcka några ögon. Ifrån hvaroch en af de sönderskurna rotknölarne uppskjuter snart en stielk, som aldrig sätter mindre än två eller tre rotknölar och ofta flera. Decaisne uppskattar skörden i vikt dubbelt mot hvad potatis lemnar. Rotknölen kan uppnå en längd af 3 kvarter, dess medelvigt är 20 à 25 lod. Decaisne har skördat dem som vägt ända till 2 \mathcal{H} . Äfven i sitt råa tillstånd äro de ätbara, och äro lätta att koka i

vatten eller steka i aska. Den som äter dem, utan att vara förut underrättad, kan lätt tro sig äta potatis. Efter anställd chemisk undersökning hafva Bousingault och Payen funnit yamsrotknölarne hafva företräde framför potatis i det de till 2 proc. innehålla ett ämne, som närmar sig ägghvite och som stelnar genom värme. Växten, sedan långliga tider tillbaka odlad i China, uthärdar Frankrikes klimat. Den enda olägenhet den har är att den ofta skjuter sina rötter tre kvarter djupt i jorden, så att deras upptagande blir förenadt med svårigheter. Chineserna odla den derföre i åkrar med höga ryggar och djupa fåror.

Kröningen i Moskwa.

(Forts. o. sl. r. N:o 44.)

Skådespelet antog en rörande karakter då kejsarinnan, i sin ordning framträdande, knäböjde framför sin gemål och af honom mottog en beröring af denna krona, som de hädanefter begge skola bära. Men kronan, som passar för Peter den stores ättlings panna, är för tung för en qvinnas. Alexander sätter henne åter på sitt eget hufvud, efter att dermed endast hafva vidrört kejsarinnans, för hvilken en krona af mindre tyngd är bestämd.

Mäktiga hymner uppstämmas, klockorna ringa och kanonen, uppställd på få stegs afstånd derifrån, skakar den heliga byggnadens hvalf. Medan hymnerna uppstämdes, samlade sig de båda kejsarinnorna och hela den kejsarliga familjen omkring kejsaren och lyckönskade honom med värma.

Återstoden af ceremonien erbjöd icke någon högre grad af intresse. Efter messan följde en lång bön för kejsaren, ett slags *Te Deum*. Härunder inträffade, att en i kyrkan närvarande general, som lär varit Osten-Sacken, insjuknade och måste bäras derifrån. Alla voro ytterst uttrötade; nödvändigheten att stå under en ceremoni, som räckte i 3 timmar, förorsakade flera allvarsamma opassligheter. Ett ögonblick fruktade man, att lady Granville skulle svimma.

Från katedralen begaf sig diplomatiska kåren till Krem, der en lysande dejeuner var anordnad till dess ära. Under det kejsarliga följets återvändande från katedralen helsade folket med hänryckning

czaren, som bar kronan på hufvudet, spiran och riksäpplet i handen samt på sina axlar den kejsarliga manteln, hvars släp uppbars af rikets förnämste män. "Omkring tronhimmelen befunno sig hundra generaler och otaliga hofembetsmän, alla höljda i guld; guld och ädelstenar på tronhimmel, guld på soldaternas bröst-harnesk, guld i den från en ren och klar himmel strålände solen: allt detta kan icke beskrivas, icke afbildas, och knappt betraktas." Vid återkomsten till palatset, och då kejsaren befann sig öfverst på den trappa, hvarifrån han hade begifvit sig till kyrkan, vände han sig om och helsade folkmassan, som svarade med ett ändlöst jubel. De kejsarliga personerna återvände nu till sina enskilda rum, der de kvarblefvo till dess underrättelse kom att allt var redo i bankettsalen.

Banketten, som gafs i den gamla salen, benämnd *Granovilaya Palata*, der fordom de bojardöttrar samlades, som gjorde anspråk på äran att dela monarkens tron, ur synpunkten af vesterländska idéer, något af det mest sällsamma man möjligen kan få se. Att börja med, är rummets arkitektur en bland de mest originella, ett ofantligt hvälfdt rum, i midten uppburet af en enda pelare, prydd med djurbildningar i upphöjdt arbete, hvilka man för tillfället hade smyckat med guld- och silfverplåtar, juvelerarekonstens mästerstycken, hemtade ur czarernas skattkammare. Till höger om den dörr, hvarigenom man inträder, är ett slags oxöga, dit czaren fordom begaf sig för att utse den bland sina undersåtarinnor, som han ville värdigas höja till sig, och der äfven storfurstinnorna plögade sitta och äse de små storfurstarnes lekar. Rika tapeter af karmosinfärgadt sammet, beströdt med kejsarliga örnar, höljde väggarna; golvet, liksom allt det öfriga, beklädt med skarlakan; i hörnet nära ingången bufetter, dignande under silfverkärl, samt en upphöjning, på hvilken orkestern och konstnärerna från Théâtre Italien befunno sig, de sistnämnde för tillfället iklädde ett slags högtidsdrägt, vid hvars åsyn man har svårt för att hålla sig allvarsam.

I fonden befunno sig på en annan upphöjning de kejsarliga tronerna, som i största hast blifvit ditsflyttade från katedralen; framför tronerna ett bord med endast tre kuverter. På båda sidor om

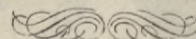
kejsarens tron beundrade man tvenne praktiga jättepokaler i drifvet silfver, uppsatta i jemnhöjd med en vanlig manslängd. Midt emot tronen var en rymd, upptagande ungefär fjerdedelen af salen, anordnad för diplomatiska kåren; den öfriga delen af rummet uppfylld med bord, ämnade för det högre presterskapet och för rikets stordignitärer.

Hit begåfvo sig D. M. omkring kl. 3 och intogo sina platser på tronerna. Nu börjades i närvaro af diplomatiska kåren, som förblef stående och icke tog någon del i festen, en af dessa ceremonier, som, mot ens vilja, förflyttar en 4 århundraden tillbaka. Allt hvad hofvet eger förnämst och utmärktast befinner sig bakom D. M:s troner och gör tjenst såsom förskärare, brödbjudare, munskänkar, med en ifver, mindre lycklig än nitisk. Om ceremonielet tillfredsställdes, så var detta deremot icke händelsen med komforten: det syntes tydligt, att de utmärkta personerna voro bättre hemmastadda i vapenryket än i upppassningskonsten. Faten framsattes och bortbuors af de högsta officerare, företrädde af erkemarskalcken och beledsagade af en hel eskort utaf chevaliergardet med dragna värjor.

Först sedan metropolitnen i Moskwa läst välsignelsen, intogo de höga bordgästerna sina platser. De inbjudne satte sig icke förr, än första rätten var serverad och då kejsaren begärde ett glas vin. Nu blefvo äfven ambassadörerna och hela diplomatiska kåren, som allt hittills hade under tystnad betraktat detta sällsamma uppträde, af ceremonimästarna uppmanade att draga sig tillbaka, "utan att vända sig om emot dörren," ett sinnrikt talesätt, påhittadt af det officiella programmens redaktörer, för att undvika det stötande uttrycket: "draga sig tillbaka *baklänges*." Från detta ögonblick blef banketten helt och hållet lifvad och nationel; de italienske sångarna, de enda utländningar, som fingo stanna kvar i salen, uppstämdes de vackraste styckena ur sin repertoire. För öfrigt tillgick allt efter programmet.

På aftonen var i staden och i Krem en illumination, ännu mera utomordentlig, än allt det mest utomordentliga i denna underbara fé-verld.

A. B.

Faktorn i Canton.

Novell.

(Forts. fr. No 44.)

Rummen voro blott möblerade med soffor och eldskärmar, lampor af horn, gaz och papper hängde dock i stor mängd ned från taket, och de skönt fernissade väggarna voro smyckade med bilder och moraliska tänkespråk.

Faktorn genomströfvade de första salarne temligen fort; men i biblioteket dröjde han något längre.

"Ni finner icke här, som i det kejsersliga biblioteket i Peking, trehundra tusen band," anmärkte Yu-hi leende; "men utom de heliga böckerna eger jag ungefär hundra manuskript och dubbla antalet tryckta verk. Olyckligtvis tillåta mig görömlena icke mycken tid till läsning. Och dock, huru mycket blir ej skrivet! Intet folk är så produktivt som värt! Intet folk kan skryta af, att liksom vi, ega ett bokspråk, som icke talas, och hvars åttiatusen bokstäfver, i stället för att föreställa ljud eller ord, såsom hos er, representera idéer! — Men låtom oss nu gå in i den stora salen; måltiden måste vara färdig och gästerna äro utan tvifvel komne."

Effendon fann verkligen här de inbjudne, som för det mesta bestodo af Hanistens lärda vänner. Denne bad dem taga plats vid åtskilliga små bord, som voro belagda med rikt broderadt skarlakanskläde och uppställda i trianglar. Hvar och en af de inbjudne hade en silfvertallrick, två korta elfenbenspinnar att spisa med, en mycket stor porslinskred och två tallrickar, den ene med Soja och den andre med salt fisk.

Tjenarne började frambära maten. Man serverade först i porslinskålar en soppa af indianska svalbon; derefter inkommo frikaséer af grodor, kottletter af hundar, hajfenor, feta svarta sjöstråldjur, slutligen ägg, köttträtter, grönsaker tillredda med ricinolja och kryddade med saltade löfmaskar och gråsuggor. När gästerna ville dricka, skänkte de bakom deras stolar stående tjenarne efter befallning the i porslinskålar eller Cam-chou (varmt vin) i metallbägare.

Brickorna borttogos och man inbar som andra rätten pastejer, salat af bambu-

skott och karaffiner fyllda med välluktande vatten.

Ändtligen kom desertten, som bestod af förträfflig syltad frukt.

De lärde, som måltiden gjort något upphettade, började att utmana hvarandra och proponerade en af dessa poetiska strider, vid hvilka den besegrade måste tömma det af hans segrare bestämda antal Cam-chou-skålar. Yu-hi lät bringa tusch, papper och pensel, och hvar och en hörjad improvisera några verser.

Under det att några utgjöto sig i sentimentala tirader, hade den, som läste sist, utkastat en humoristisk dikt på papperet; under stort bifall kröntes denne med segren och de öfrige lärde måste till straff dricka tio skålar varmt vin.

Sedan denna dom blifvit fullbordad, förde Yu-hi sina gäster, för hvilka han ville utveckla hela glansen af ett chinesiskt gästabad, till ett galleri, som vette ut åt huvudgården, den han hade smyckat med färgade papperslampor. På ett gifvet tecken afbrändes ett praktfullt fyrverkeri. Derefter lät Hanisten gycklare komma, hvilka utvecklade en utomordentlig skicklighet, och till slut framställde några skådespelare ett af deras repertoirs berömdaste stycke.

Änskönt Effendon redan flera gånger hade sett dessa underliga representationer, intresserade de honom dock alltid ånyo. Han stannade därför till styckets slut och lemnade Hanistens hus först sent på natten.

Marie hade, sedan hon påtagit sina vanliga kläder, gått ned i salongen, der hon hoppades att finna sin fader.

Då hon icke träffade honom der, trodde hon, att han ännu var misslynt öfver hennes obetänksamhet och att han gått ut, för att undvika henne. Vid denna tanke fylldes hennes ögon med tårar. Hennes kärlek till fadren hade, liksom alla känslor, som icke helt och hållet få strömma ut, något oroligt och lidelsefullt. Han var den enda varelse, som kunde förstå och svara henne. Den lindrigaste missbelåtenhet, det ömmaste tadel från hans sida bragte henne till förtviflan.

Faktorn hade glömt att meddela henne Yu-his bjudning. Det långa uteblifvandet blef henne därför obegripligt. Timman för aftonmåltiden kom, utan att Effendon syntes till. Marie lät söka ho-

nom på de olika kontoren; ingenstädes hade man sett honom.

Hon gick sjelf flere gånger ned till hamnen och genomströfvade på måfå mängden; men natten inbröt utan att hennes fader återkom.

Hon gick åter in och satte sig på balkongen, som vette åt gatan. Med den glödheta pannan i handen, försökte hon att genomtränga mörkret med sina blickar, för att igenkänna sin faders välbekanta gestalt. Ändtligen återvände en utskickad kammartjenare med den under rättelse, att man hade sett faktorns palankin taga vägen åt det chinesisiska kvarteret.

Denna underrättelse uppväckte nya farhågor hos Marie. Den nyss träffade händelsen med en engelsman, som blef anfallen i ett af dessa aflägsna kvarter och gafs till pris åt den chinesisiska befolkningen, som blott mot en betydlig summa frigaf honom, bevisade, att sådana utflykter icke voro utan fara. Under det att hon ännu var oenig med sig sjelf, om hvad hon borde göra, rättade hon sina ögon mekaniskt åt Tigerns andra strandbrädd. Hon utstötte ett skrik. Höga eldpelare stego upp ur den chinesisiska förstaden och utgöto ett hemskt sken öfver hela horisonten.

Den unga döfstumma hade blott en tanke: hennes fader var der, och till de faror, för hvilka han var blottställd, kommo nu äfven de af en eldsvåda. Till hälften beröfvad sina sinnen skyndade hon ned på känen till roddarbåtarna; men massan hade redan besatt stället och pekade på lägorna, som med hvarje ögonblick blefvo större. Sedan hon förgäfves sökt bana sig någon väg, erinrade hon sig ett ställe, der båtar tillhandahöllos, och som befann sig på en mindre besökt plats längre bort, och skyndade dit.

Natten var mörk, vinden tjöt hemskt och Tigern brusade doft. Då hon kom till öfverfartsstället fanns vid stranden blott en enda båt utan lykta. Marie varseblef i aktern tvenne tartariska matroser, hemska skepnader, som talade sakta med hvarandra; men härpå gaf hon knappt akt, hoppade ned i båten, lossade fängslinan och utstötte ett skrik, som hos henne ersatte ordet. Tartarerna reste sig och tycktes rådgöra med hvarandra. Marie, som trodde att de tvekade, fram-

KEJSAREN MOTTAGER KRONAN AF ÄRKEBISKOPEN.

tog raskt sin börs, visade dem ett guldmynt och pekade på andra stranden. Matrosernas ögon ljusnade; begge grepo till årorna och stötte båten från land.

Två eller tre gånger förekom det henne, som om båten stannade och roddarne voro tvehåge, om de skulle fortsätta rodden: då hon vände sig, såg hon dem tala sakta med hvarandra. Äntligen hade de hunnit till midten af floden; andra stranden började afteckna sig i skuggan och hon uppfattade den redan med blicken, då plötsligen tvenne starka armar omslingrade henne. Hon vände sig med ett skrik, men nästan i samma ögonblick erhöll hon ett slag på bröstet och nedföll utan medvetande.

III.

Effendon erfor först följande morgon, då han befallde Maria in till sig, att hon var försvunnen. Betjeningen kunde icke gifva någon upplysning om henne. Faktorn genomsökte hvarje vrå i hela huset, skyndade till sina vänner, frågade sina grannar och skickade folk åt alla håll i Canton; men hans efterforskningar blefvo utan verkan. Först mot aftonen bragte sjöfolk honom en med blod färgad duk, som de hade funnit i Tigern, och på hvilken Effendon igenkände sin dotters namnmärke.

Den arme fadren blef vid denna syn liksom rörd af åskan: det var numera intet tvifvel, hans dotter var död, mördad af en lönnmördare! . . . Men hvar hade brottet utförsats? hvarför? och af hvilka händer? Han förlorade sig förgäfvades i gissningar. Och dock kunde han ännu icke öfvergifva allt hopp: hans hjerta kämpade mot hans förnuft. Så ofta dörren öppnades, trodde han henne inträda.

Men dagarne förflöto utan att hon återvände, och faktorn såg sig slutligen tvungen att tro på sin olycka. Vid denna öfvertygelse krossades hans styrka. Han öfverlemnade affärernas ledning åt underagenterna, upphäufde alla sina förbindelser och skref till kompaniet, att det måste ombesörja utnämningen af en annan person på hans plats härstädes.

Hans vänner sökte förgäfvades att trösta honom: han hörde dem knappt, så slö hade han blifvit för alla intryck. Liggande på en hvilobädd, med Maries por-

trätt i handen, tillbragte han hela dagen i fullkomlig känslolöshet.

Men en morgon, då Effendon var tvungen att ordna några affärer med Konghang och dervid kom att färdas förbi den kinesiska stadens förbjudna port, tvingade honom en lång rad kameler, som voro lastade med salt och kol, att stanna. Då sista kamelen passerat, betraktade faktorn, som blifvit stående orörlig på samma plats, mekaniskt de enhjuliga skjutkärror, som kommo förbi honom, då plötsligen hans blick föll på en dyrbar fyrhjulig vagn, som drogs af flera hästar med kostbara seldon. På den svart lackerade skylten var mandarinernas staf målad i förgylt relief med en jasminguirland i silver.

Vagnen, som ett ögonblick uppehölls af trängseln på gatan, sattes just nu åter i rörelse och kom förbi Effendon . . . Plötsligt prasslade sidenförhängena och ett gällt skrik genomträngde luften . . .

Faktorn vände sig raskt. Han hade igenkännt sin dotters stämman, som icke hade likhet med någon annans! I detta ögonblick upprycktes sidenförhängena och ett fruntimmer blickade ut! . . . det var Marie!

Amerikanaren utbredde armarne och ville störta emot henne; . . . men vagnen for in igenom den kinesiska porten och försvann ögonblickligen. Effendon skyndade utom sig efter och var nära vid att upphinna vagnen, då de kinesiska soldater, som bevakade porten, spärrade ingången för honom.

"Min dotter! Olycklige! Min dotter!" ropade faktorn, som försökte att lösrycka sig. — "Till faktorierna, till faktorierna, hund!" svarade soldaterna, i det de stötte honom tillbaka. — "Nej!" ropade Effendon, "släpp mig! min dotter! . . . Jag vill följa henne!" — "Han är galen!" upprepade några stämmor, man måste kasta honom i Tigern! Håll fast honom!"

De hade verkligen gripit faktorn, som utstötte ett skrik och gjorde en sista ansträngning, då han såg vagnen försvinna vid slutet af gatan. Men offieern, som kommenderade posten, kom i detta ögonblick ut, lät binda honom till händer och fötter, sätta honom på en åsna samt under folkets åtlöje föra honom till faktoriets . . .

Samma dags afton voro Walter Effendon och Yu-hi inneslutna i den amerikanska faktorns innersta rum. Hanisten, som satt på en soffa af bambu, tycktes orolig, och hans blickar tycktes ständigt rigtade på dörren, som om han fruktade att bli öfverraskad vid sammankomsten. Effendon gick, med ett papper i handen, upprörd fram och tillbaka i rummet.

För några timmar sedan åter försatt i frihet, hade han skyndsamt bedt den kinesiska köpmannen till sig, för att meddela honom allt.

Yu-hi blef högst öfverraskad, då han erfor Maries förklädning, emedan han alltid antagit henne för faktorns son; men då Effendon berättade honom om morgonens händelser, öfvergick hans förvåning till misstroende. Amerikanaren vidblef dock sitt påstående, att hans dotter icke var död, utan i en röfvareshänder, som han till hvad pris som helst ville taga reda på. Han hade för detta ändamål inlemnadt en bönskrift till guvernören eller vice konungen af Canton, uti hvilken han i korthet framställt det passerade och begärde att Marie skulle uppsökas och återgifvas honom.

"Om ni icke lofvar någon belöning, skall guvernören icke taga ett enda steg," invände Yu-hi. — "Ni har rätt," sade faktorn; "jag skall tillägga, att jag är beredd att betala allt hvad han begär för efterforskandet." — "Skrif inte det," afbröt honom Hanisten lifligt, "han skulle begära allt hvad ni eger. Bjud honom en rund summa . . . t. ex. tusen Liangs (ungefär 888 R:dr Rgs)." — "Må vara!" sade Effendon, i det han skyndade fram till bordet och lade detta löfte till sin bön. "Men huru få denna ansökan direkt i vice-konungens händer?" — "Det gifves blott ett medel," sade Yu-hi, "och om det än är emot lagen . . ."

"Ni har rätt," afbröt honom Amerikanaren och steg upp; "jag skyndar till kinesiska porten." — "Säg bara inte," tillhviskade honom Yu-hi, "att jag gifvit er detta råd; ty visste man mig i komplot med er, vore jag förlorad."

Effendon lugnade Hanisten och lofvade honom den största förtigenhet, derefter skyndade han till faktorierna, för att samla sina vänner, dem han för ögonblicket behöfde för sina planer.

Då han fått tillsammans en trettio eller

fyrtyo, jagade de den vakt som bevakade porten med käppslängar på flykten och störtade med höga skrik, under det de sönderslogo köpmännens lyktor, in i den kinesiska staden. De senare, gripne af panisk förfäran, togo till fötterna; nattvakterna stängde bommarne och "Tiomännen") sprungo efter en mandarin, som äntligen visade sig, för att erfara orsaken till detta infall. De sökande fällde sina käppar, nämnde sin begäran och drogo sig tillbaka med den öfvertygelse, att vice konungen, för hvilken detta störande af det offentliga lugnet anmäldes, säkert äfven skulle begära att få se bönskriften, som hade gifvit anledning dertill.

Expeditionen lyckades fullkomligt, ty tillfället förde vice konungens bärstol midt in i tumultet och faktorn kunde sjelf öfverlemna honom sin bönskrift.

Emellertid förflöto tvenne dagar innan han erhöi svar. Han var just i begrepp att rusta sig till ett nytt angrepp, då man bragte honom ett papper, som var försedt med en mandarins sigill af första klassen. Han öppnade darrande och läste följande:

"Jag, King-fo, innehafvare af Epu-sse-diplomet,**) smyckadt med ädelstensknappen, och nio gånger rekommenderad på Ping-pu***)-registret, provinsen Cantons guvernör, i himlasonens, den store och upphöjde herrskarens namn.

"Till barbarens chef för amerikanska faktoret.

"Vi ha läst den bönskrift, som du ställt till oss, och erkänt sanningen af den vises ord, som säger, att menniskorna äfven äro hvarandra så olika som det himmelska rikets jordmän. Ty likasom man ser, att ofruktbara klippor och farliga trakter icke frambringa annat än giftiga vexter, så gifves det hjertan, utur hvilka intet godt framspirar: och det är de främmande barbarernas.

"Du har icke åtlydt den höge kejsarens befallningar, och nu beklagar du dig, att man bortröfvat din dotter, som du höll dold i ditt hus; men vet, att den vise icke tror på deras ord, som kringgå lagen.

"Och hvad de tusen Liangs angår, om hvilka du talar, så vilja vi för denna gån-

gen nöja oss dermed, änskönt de äro en otillräcklig bot för det brott du begått.

"Detta vare i dina ögon lag."

Vi skola ej försöka att skildra Effendons känslor efter genomläsandet af denna depesch, uti hvilken hotet mot främlingarna, den skrymtaktiga orättvisan och snålheten, hvilka äro den kinesiska förvaltningens traditionella regel, så oförsämndt utvecklade sig. På Hanistens råd gjorde man ett andra försök, men hvilket förblef lika gagnlöst, änskönt det understöddes af Yu-his och Kong-hangs inflytande.

Yu-hi hade emellertid oafbrutet anställt efterforskningar efter Maries vistelseort; men det hade hittills icke lyckats honom att upptäcka ett enda spår. Men en dag visade sig Hanisten helt andruten och likblek hos faktorn.

"Res ett altar för era husgudar," utbröt han, "jag bringar underrättelse från er dotter."

Effendon utstötte ett rop af förvåning.

"Hvar är hon?" frågade han utom sig.

"I Peking, dit hon bragtes för en månad sedan."

"Men huru? Af hvem? Hvar har ni erfarit det?"

"Ett ögonblicks tålmod," sade kinesen, i det han satte sig och borttorkade svetten; "på tre frågor behöfvas tre svar."

"Men vet ni säkert, fullkomligt säkert, att det är hon?" frågade Effendon, som knappt förmådde andas.

"Om ni icke sjelf misstagit er, då ni såg henne i vagnen . . . ni vet, att vi i Peking ega ett tribunal af censorer, som det åligger att besöka provinserna för att tillse, huru mandarinerna regera medelpunktens rike."

"Utan tvifvel."

"Godt! För en månad sedan befann sig nu en af dessa censorer i Canton, och den vagn, uti hvilken ni igenkände er dotter, tillhörde honom . . ."

"Men huru kom min dotter i hans händer?"

"Den afton, er dotter hade försvunnit, greps hon verkligen af lönnmördare och kastades i Tigern, så som den duk intygade, som man bragte er. Strömmen dref henne åt ett af våra blomsterfartyg*), der man varseblef henne."

*) Ett slags simmande Casino, der chineserne infinna sig till aftonunderhållning.

"Och räddade henne?"

"Skenbart död drog man henne upp. Lyckligtvis var censorn Fo-hu tillstädes. Han lät bringa henne till sin boning, hvar-est hon återhemtade sig, som ni vet, all- denstund ni sett henne. Allt detta erfor jag på -det blomsterskepp, hvarest det passerat."

Effendon omfamnade Hanisten.

"Ni är min räddare, Yu-hi!" utbröt han utom sig. "Men huru skola vi åter rycka henne ifrån röfvaren?"

Den kinesiske köpmannen höjde på axlarna.

"Fo-hu skall så mycket svårare ingå på att återlemna er flickan," sade han, "som hans egna barn äro döda och hans snålhet omätlig. Han skall mot en stor summa bortgifta er dotter med en mandarin vid hofvet."

"Hvad säger ni? Jag skall begära rättvisa af kejsaren."

"Och huru vill ni bringa er ansökan i hans händer?"

"Det är sant; men skulle det då icke finnas någon, som kunde åtaga sig denna bemedling?"

"Ingen, Effendon, ingen. Ni måste låta er nöja med att veta, att er dotter är räddad."

"Nej," ropade Effendon, "hvilka hinder än möta mig, skall jag återse Marie eller gå under." (Forts.)

Stärkelse af omogen frukt.

Äpplen befrias från skal och kärnor, tvättas noga och rifvas till mos uppå ett till två tredjedelar med vatten fylldt kärl. Så väl sjelfva rifningen, som af- och påfyllningen af vatten förnyas. Bottensatsen visar nu öfverst ett trådigt lager och derunder en fin, grå, nära geléartad massa. Man skiljer båda delarne från hvarandra derigenom, att man med en slef varsamt tager dem ur kärlet och lägger dem i ett såll med messingsduk, som är fastsatt i ett annat kärl med vatten, hvarest allsammans åter tvättas. Då och då tömmes vattnet ur kärlet och slås på moset i sållet, för att påskynda fränskiljandet. Efter ungefär två timmar hålles vattnet småningom ur kärlet, bottensatsen borttages med slefven och torkas på en rost af käppar, hvarpå papper lägges. Vattnet efter de två första aftappningarne kan man hålla i ett annat kärl; då der ånyo bildar sig en bottensats, med hvilken förfares på samma sätt som ofvan är nämndt. 120 skålpund äpplen lemna 19½ skålp. torr stärkelse.

(Westerviks Weckoblad.)

*) Hvarje tio hus i staden stå under en familjfadens ansvarighet.

***) Doktorsdiplom.

****) Krigsminister.

Tscherkessiska lifvaktens i kejserliga tåget till Kreml, d. 29 Augusti.

Härmed följer Romanbihanget: "Genom Strid till Frid," pag. 88—96.

Nästa N:o utgifves Söndagen d. 26 October.

C. PETERSENS OFFICIN 1856.